

Günah(y)dın

Okuduklarınız sizde bir şey değiştirmeyecek. Sadece ben daha çok rahatlayacağım.
İçimdeki meleklerin ve şeytanların olduğu dünyayı size açıyorum.
İbret ve öç alın!
(Acemi ve acele olarak asla noktalandıramadığım istifram)

- Sabah uyandım
- Yürüyorum
- Kibirleniyorum
- Esriktim ve başaramamaktan çok korkuyordum
- Asıl deli ben değilim
- Sessiz
- Yağmurlar çok mağmumlar
- Ân
- Agâh
- Eflâtun
- Damlayan göz yaşı olmak zorunda mı?

Sabah uyandım

Sabah uyandım. Düşündüğüm ilk şey düşüncelerimin kafamdan akmadığıydı. Eskiden her şey daha farklıydı. "Sabah Uyandım" tümcesi benim için sadece uyanmak değildi, uyandığım gün için yapacaklarım aklıma gelirdi. Kahvaltıda, öğle yemeğinde neler yiyeceğimi düşünürdüm mesela.

"Sabah Uyandın, çünkü kural varsa uyarsın"

Oturdum yatağımda, yorgunluktan ölüyordum. Ben düşünerek yorulanlardanım. Hayatta derdi olanlardan.Yorgun olsada harekete geçebilenlerden.Daha fazlasını yapabilirim diyenlerden.İnsanların içinde ya çok konuşan yada hiç konuşmayanlardanım.Siz ise minik yârenler, Siz ya tek derdi sosyal medyası olanlarsınız yada gerçek şeyler yaşayanlardan.

Siz benim cesaretimle cesaretleneceksiniz. Bunun olmasını istiyorum.

Ben sizin cesaretinizle cesaretleneceğim. Bunun olmasını istiyorsunuz.

Biz birbirimizin derdiyle dertleneceğiz. Bu olacak. Çünkü dert bize öç.

Duş almam gerektiğini farkettim. Terli, sıska ağlar bakışlı biri olduğum gerçeğini bu değiştirebilirdi belki. Fakat içimdeki terli, sıska ve ağlar bakışlıyı kim değiştirecekti?

Tam duşa girmeden önce telefonuma bakmaya karar verdim. Belki çok ilgi çekici bir şeye denk gelirim ve belki beni duş almaktan alıkoyar. Depresifim.

Twitter'a baktım. İlk gözüme çarpan tümcenin içerisinde "Anam avradım olsun" Geçiyordu. Rahatsızlık duydum.Rtük bu cümleye bir şey demiyordu, herhangi bir filmde bu cümleyi duymanız gayet olasıydı. Sanırım rtük çalışanlarından birisi enstest fikirler hakkında pozitif duygulara sahip.

Birisinin bilimum aile değerlerine, akrabalarına küfür edilmesinden bence yüzlerce kat daha kötü bir küfür. Tam bunu düşünürken kötülüğün ölçüsünün ney ile ölçüldüğünü merak ettim. Hiç bir fikrim yok. Her şey zıttıyla bilinir temelli bir düşünce içerisinde kayboldum. Depresifim.

Telefonumda yeterince ilgi çekici bir şey bulamadım, bu bana oldukça rahatsızlık vermişti. Huzursuz bir gün daha başladı fikri ile düşümü aldım.Yemek sırada geliyordu, nedense pek bir düzensiz yemek düzenine sahiptim. Bu cümle aklımdan geçtiğinde Türkçemizin mizahının kuvvetli olduğunu kendime söyleyip bir ufak sıırttım.Düzensiz bir şeyin nasıl düzeni olabiliyordu? Artık sadece depresifte değildim. Artık hem kafam karışık hemde depresiftim.

Giyindim ve yola çıktım. Her sabah olduğu gibi hafif kalabalık yollardan yürümeye başladım. Bu kadar insan, her birinin problemleri her birinin hayatta sorunları var. Koca dünyaya baktığımızda aslında bir karınca bile değiliz. Hepimiz yaşamaya çalışıyoruz.

"Yaşamaya çalışmak" tanımı beni çok rahatsız ediyor. Bu cümleyi kuran herkes yaşıyor, demekki yaşamaya çalışılmaz. Kaliteli yaşamaya çalışılır.

Otobüs sırasında bir atışma çıktı, benim yerim senin yerin gibi basit bir sebepten ötürü hemde. Kalıplı olan göz dağı veriyor bağırıp çağırıyordu. En son zayıf olan ona "Hakkımı sana helâl etmiyorum" dedikten sonra sıranın en arkasına geçti. Konu kapandı. Rahatsız oldum. Bence hakkını helâl etmemek küfür edilmesinden daha çok hakaret içeriyor. Garip bir durum olduğu kanısına vardım.

Her sabah gittiğim ve kalabalık olan bölge çaycısına gittim. Oturdum ve çay söyledim. Yaşlılar kafa dinlemek için, ben kafa dağıtmak için gidiyorum. Yaşlılar çayın yanında sigara içer ben sigaranın yanında çay. Yaşlılar nasılsın ile başlar tümceye, ben iyi değilim ile başlarım.Çaycı çayımı getirirken kalabalıktan gelen ses sebebiyle çaycının gözlerinin gülmeye başladığını farkettim. Sesi yavaş yavaş beynimde çözümlendi.Kalabalığın içinden çıkan yüksek ses "Herkes benden çay"dı. Bunu neden yaptığını etrafındakiler dışında kimse bilmez. Belki herkesin hayatına bir küçük öpücük kondurmak istemiştir, belki belki üniversite sınavında ortalama bir puan almış ve sular idaresinde çalışan akrabasının sigortalı kaliteli bir işe alacağını haberini almıştır. Kim bilir belki de Usb'yi tek seferde takmış ve çok sevinmiştir. Ama sevinmiştir ve bunu herkes hisseder. Çoğunluk sadece "keriz çayı" diyip içer. Depresif zamanıma denk geldiği için sıırtamadım bile.

Neden çay geldiğinde herkesin yüzü güldü? bunu sorguladım kafamın en iç taraflarında. Birini mutlu etmek bu kadar basit miydi? aslında gelen çay'a değil bedava olmasınamıydı bu denli sevinç? sanmıyorum. Kalabalıktan gelen sesin sahibinin mutluluğumu bizi mutlu etmişti? Bu

düşüncelerde çok yoğunken sakinleşip daha temel düşünmem gerektiği kanısına vardım. Tam olarak bence hayatımızı başkalarının kabulleneceğini düşündüğümüz uydurma kurallara saklanarak yaşıyoruz.Maskelerin arkasına saklanıp eylemlerimizi gizliyoruz.İnsanlar güldüğünde onların gülmesini sağlayan şeyleri öğrenip, tekrarlıyoruz. Bize saygı duyduklarında, kendimizi güvende hissediyoruz.Fakat zamanla sosyal eğitimin altındaki kişi tanınmaz hâle geliyor, kayboluyor.Yaptığımız rol kendi kimliğimiz hâline geliyor.Gerçekler uyum sağlamayı öğrenmeden önce olduğumuz zayıf kişilerin birer kalıntısı hâline geliyor.

Eşya isimlerine takmış durumdayım.Çaycı Feridun abi bana "çayı uzatır mısın" dedi. Anlamamış bir tavırla "He?" dedim. "Bardağı diyorum, uzatır mısın" dedi. Uzatırken bardak kelimesine çok takıldım.Bardak kelimesi eski türkçedeki su içme kabı anlamına gelen "bart" kelimesinden gelmekte. Bu durum beni oldukça rahatsız ediyor çünkü yeni türkçeyi kullanmaktayız.Şahsi kanaatim her eşya isminin olabildiğince sıfatını ve/veya fiilini andırması lazım. Bardak mesela dolacak olmalı. Sürahi dolduracak. Silah öldürecek. Evet tam şu anda fark ediyorumki Silah'ın üzerinde silah öldürür yazmıyor. Sigaranın amacı öldürmek değil. Sigaranın üzerinde sigara öldürür yazıyor. Silah öldürmek için yapılıyor ve uyarısı yok. Rahatsız oluyorum.

Yürüyorum

Yürüyorum, zihnimin içindeki yorgunluk duraksız bir şekilde beni gökyüzüne itiyor. Bakıyor, her baktığımda farklı bir anlam buluyorum. Yürürken tekrar bakma isteği doğdu, güneşe baktım. Güneş'in uykusunda gördüğü şey aydır bence. Daha doğrusu güneşin ram uykusu aydır. Biri varken biri yoktur. Yani aslında tam anlamıyla gözükmezler.Tıpkı ölüm varken yaşamın, yaşam varken ölümün olmayışı gibi. O halde yaşam, ölümün uykusu mudur?

Attığım her adımda depresifliğimi beynimin en ince damarlarına kadar hissediyorum. Bunu düşünürken neden bu durumu depresiflik olarak açıkladığımı merak ettim. Bu konu hakkında uzun düşüncelere dalamadım. Açık ve netti. Çocukluğumuzdan beri bilincimize işlenen üzgün olmamalısn üzgünlük kötüdür temasını ben ve tanıdığım diğer herkes üzgünlüğü kötü bir şey olarak algılamış.Aslında üzgün olmak, ağlayabilmek(özellikle ağlamak değil, ağlayabilmek) kötü ve yapılmaması gereken bir şey değil kesinlikle olması gereken bir şey. Fakat bu utanç verici bir şey olarak işlenmiş senelerce.

Eğer ileride bir çocuğum olursa onu çok iyi yetiştireceğim. Ona saygıyı, sevgiyi, üzölmeyi, toprağı, tarımı, mesleğı, altını, silâh'ı, eğitimi anlatacağım.

Toprak, tarım, meslek, altın, silâh, şiir, eğitim, çocuk.

Sonsuzluğa yürür gibi yürüyorum, ancak kafamı karıştıran anahtar kelimeler beynimin içinde dönüyor.Toprak, Tarım, Meslek, Altın, Silâh, Şiir, Eğitim, Çocuk. Toprağımızı aldılar, karşılığında içi boş bir kutu verdiler. Artık ekip biçemiyoruz.Ekip biçebilenler ise ne kendi tohumunu, ne kendi ilacını kullanabiliyor.İstediğı yere satamıyor.(1 temmuz 2020 itibaren tütün satışı yasaklanması kanununda devletin verdiği tütünler dışında bütün tütünlerin ekilmesi yasaklandı, medyada yer etmedi.) Altınlarımızı aldılar, artık hepsi işleyen çarkın birer parçası. Bize bozdurun verin dediler, en küçük çarktan en büyük çarka doğru, ingiltere merkez bankasına doğru yola çıkardık altınlarımızı. Sonra fiyatlar tavan yaptı, tekrar alama diye. Satın ve sanal dünyaya kapınızı açın dedi tayyip, şu anda tam zıttını yapmaya çalışıyor (3 ağustos). Katillere, magandalara çekler gösterdik. Silah göstermedik. Silahlarımızı aldılar. Silah kullanmayı bilmeyen bir nesil yetiştirdik. Çıkar silahları göster, göster ki ne kadar lanet bir şey olduğunu herkes bellesin, hatırlasın.

"çünkü tarih tekerrürden, felekte bu yüzden çember ya zaten"

Eve geliyorum, kapının önünde yeni komşularımın taşındığını gördüm. Yardıma ihtiyaçları olduğunu düşündüm. Ruhsal yorgunluk zaten canımı sıkmaya başlamış, bu durum esnasında fiziksel yorgunluğum bayadır artmıyordu, yormam gerektiğini düşündüm kendimi. Sanki onlara yardımcı olmak istermiş gibi yaptım, bunu herkes yapıyor diye daha serbest bir düşünce olduğunu farkettim. Herkesin yaptığı bu değil mi? kişisel düşüncelerimizi saklamak. Hatta kendimizden bile saklamak. Hayâl dahi etmek çok zor. Düşünce sahibi insan bir otokontrol sayesinde kendi düşüncelerini aslında bilmiyor. Hayat kurtaran aşağılık durumlardan bir tanesi.

Neyse, ben sırtlandım eşyaları taşıdım. İşler bitince beni çay içmeye davet ettiler. Standart bir aile, orta gelir, bir çocuk ve huzurlu olma inancı. Hayatımızın en uzun hayâl'i huzurlu olmak, herkes gibi sanki huzurlu olmak için doğmuşuz gibi yapıyoruz. Aslında sadece ailemizin dünyaya bir şeyler bırakma fikri için doğduk. Bilinci olan her ölümlü ölümü bilir, ölümün yaklaştığını. (ne kadar ara ara unutsakta) Ayrıca her ölümlü öldükten sonra bir şey bırakmak ister dünyaya, konuşulmak ister öldükten sonra. Bunun en doğal yolu çocuk yapmaktır. Bilincimizin en derinliklerinde bunun olduğunu düşünüyorum. Hissediyorum.

“finita la commedia!”

İlk gördüğümünden daha çok standartlaşmış bir aile olduğunu farkettim. Az önce “Huzurlu olma inancı” olduğunu söylemiştim. Yaşadığımız yer/dünya bize bunu unutturmak adına çalışıyor. Yoğun mesailer bize düşünmeyi ve sorgulamayı unutturuyor. Klasik “Ağbii sistemin çarklarıyız yhaa” konuşması yapıp kendimi marjinal olarak tanımlamayacağım. Ama gerçekten kusursuz gibi gözüken kurulmuş bu düzende maalesefki asla sorgulayamıyoruz. Bütün gün ruhsal/fiziki yorgunluklarımızla cebelleşirken eve dönünce gerçek huzurun binde biriyle karşılaşınca kendimizi tamamiyle sonlandırıp, düşünmeyi bırakıp günü bitiriyoruz.

Aslında sokakta yürürken gördüğümüz bir dilenci bile ruhumuzu etkiliyor, herkes “Senden benden zengin bunlar” der. Fakat kimse iç durumu bilmez. Baktığınız zaman turizm ülkemizin en büyük gelir kaynağı. Fakat en işlek caddelerde, turizm'in bol olduğu bölgelerde dilenci var. Devlet bunları isterse 15 dakikada toplar, peki neden yapmıyor? neden yapamıyor?

Çünkü ruhumuzun kirlenmesi, genel depresiflik onlara hizmet ediyor. Ayıca sistemden kopmuş olma durumunda olacaklar gözümüzün önünden gitmeyince sisteme bağlılığımız artıyor. Biz itaat etmeliyiz. Sorgulamamız sorun oluşturuyor.

Che'nin fikrinden olabildiğince uzağa doğru gidiyoruz. Toplum devletten korkmamalı, devlet toplumdaki korkmalı. Örneklendirmek gerekirse aynı bir sanatçının hayranlarına borçlu olması gerektiği gibi. Hayranları olduğu için o kişi bir müzisyen. Biz varız diye devlet var fakat sanki biz devlete muhtaçmışız gibi lanse ediliyor. Bunu sorgulamaya bile çekiniyoruz/üşeniyoruz.

"Siyasi sınırlarımızda kabul görmez devletçe

Çünkü kahrolası güzellik özgürlüğün kendisinde"

Çay içmek için yeterli vaktimin olmadığını söyledikten sonra bana ne işim olduğunu, istersem yardım edebileceklerini söylediler, düşüneneğim dedim.

Kibirleniyorum

Kimsenin beni egoist, kinli biri olarak düşünmesini istemem ama bazı düşüncelerim dışardan gerçekten böyle gözüküyor. Karakter konusunda kendini geliştirmeyen insanları gördükçe kendimi onlardan üstün görüyorum. Gerçek sorunlarla ilgilenip gerçek çözümler bulmaya çalışıyorum. Başaramasamda deniyorum. En azından gerçek sorunlarımı farkındayım. Hayattaki tek derdim sosyal medyadaki takipçi sayım değil.Örneklendirmek bile saçma geliyor.. Prim yapmak adına hayata dair nötr/mutlu olupta üzgün gibi gözüküyorum. Havalı olmak(olduğumu sanmak) adına elimden gelen her şeyi yapmıyorum. Özetle mantıklı bir insan olmayı seviyorum. Hayatım o seviyesi düşük insanlardan daha kötü belki, belki daha çok düşündüğüm için sorun yaşıyorum ama bu bir problem değil. En azından gerçek şeyler yaşıyorum.

“durmadım ben, sinirimden çatlamıştım

belki de epeyi kinciydim ama ruhumu satmamıştım

başta havalı olmak için yapmadığım kalmadıysa da

çabuk toparlandım ve arkama bakmadım hiç”

Tek odalı mağarama doğru gitmek için hareket ettiğimde televizyonun açık olduğunu fark ettim. Aşk kelimesini duydum, sadece aşk duydum ve kafamda onlarca fikrin darmadağın olmasıyla irkildim. Dizilerde, filmlerde, youtube üzerinde vs vs fikir aşılanaabilecek her platformda aşık olmak zorunda olduğumuz fikrini aşıyorlar. Herkesin neden bir aşk hikayesi var? aşk tam olarak nedir?

Kafamı en çok karıştırabilen kavramlardan bir tanesi aşk oldu hep, açıklamada hep çok zorlandım. Adnan Yücel aşk'ı hep bir kavgaya benzetmiştir, Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek başlıklı şiirinde bu fazlasıyla anlaşılabilir bir durum.

Aşık olunur mu bilmiyorum ama aşk ile sevebilir. Bu konuyu ileride daha uzun düşünmeyi planlayıp anahtarımı çeviriyorum, odama giriyorum.

Çatı katı tek odalı mağaramda bir değişiklik vardı, şehrin bunalımına açılan tahta ve panjurlu penceremden içeri kuş girmişti. İçerisini dağıtmıştı, korkmuş gibiydi ama dışarıda çıkamıyordu. Anlamadım. Ama dondum kaldım, hareket edemedim.Nilgün Marmara'nın "öyle güzelsin ki, kuş

koysunlar yoluna" dizeleri aklıma geldi ilk. Kuşları hep çok farklı görmüşümdür, özgürlüğün ve mantığında sembolü gibi.Dünya üzerindeki herhangi bir yere gidebilme özgürlüğü var fakat gitmiyor, canını ve sürüsünü bırakmamak için. Olması gerekende bu değil mi? Hayatımızı mantık yolunda ilerletmek. Bu düşüncelerime bir son verip acilen tüm dünya özgürlüğündeyken benim son kalan yemeklerime göz koyan kuşu dışarı çıkartmam gerek.Ece ayhanın dizelerini mırıldanıp kuşa doğru koştum.

"hiç birbirine çarpan kuş gördün mü

havada.

ama insanoğluna gelince üstelik yerde,

neler olduğunu

biliyorsun."

(Ece Ayhan)

Bir anda kendimi bulduğum kahvecide kahvemi yudumlamaya başladım. Aslında o kahvecinin gerçekten olmadığını ve oraya ışınlanmadığımı farkındaydım ama böyle durumlarda ya çok şaşırmış gibi yapmanız gerekiyor yada hiç şaşırmamış gibi yapmanız. Tabii depresifliğimden kaynaklı olarak üşenip hiç şaşırmamayı seçtim ve kahvemi tekrar tekrar tekrar yudumladım. Yan tarafımdaki masada üç erkek var. Üç erkekten iki tanesi harıl harıl telefonları ile uğraşıyorlar, öyle ki terliyorlar ve bulunduğum kahvecide klima var. Diğerinin önünde bir kitap açılı ve kapıdan girip çıkan insanlara bir hasret ile bakıyor.Bir iç çekiyor, uzun bir iç. Daha çok dikkat çekmek istercesine, dikkat çekmeye çalışıyor. O aldığı nefes ile beraber hayatı boyunca insanlara iyilik yapmış, sevgi göstermiş ama bunlara karşılık olarak aldığı şeylerin sadece kin ve nefretten ibaret olduğunu hissettiriyor. O gence çok üzülüyorum ve yanına gidip okuduğu kitaptan konuşmayı planlıyorum. O gencin gözlerinin içindeki hüznü gördüm ama yüzüne bakmadım, önce önündeki kitabın ismine göz gezdirdim ayağa kalktığımda. Günah(y)dın yazıyordu. bu gibi durumlarda sakın olmayı tercih ettiğimi söylemişim ve hiçbir şey olmamış gibi gencin yüzünü incelemeye başladım. Sakindim ama içim köpürüyordu, o bendim. İrkilerek uyanıp kendime Günah(y)dın dedim. Kalbim sesli atıyordu fakat kendimi sakın olduğuma inandırmak istemişim.

Uyandım ama hava karanlıktı, hep rahatsız olurum bu durumdan. Yüzyıllardır varlığımız, bedenimiz yaşadığımız dünyaya adapte olmaya çalıştı, eğlendikleri şeyler değişti, güldüğü şeyler değişti,

sevdiği korktuğu vs vs. Varlığımız, olduğundan beri geceleri uyuyup gündüzleri çalışmayı kendine düstur edinmiş ve vücudumuz bu yönde adapte olmuş. Gece bana daha çekici geliyor. Geceyi ölüme benzetiyorum, yok oluşa.

İsmet Özel “Bulantı mı ölüm müdür yaklaşan” Adlı şiirinde şu mısraları sıralıyor.

İndir bayraklarını, kalbim

Yeter çarpıştığımız,

Ömrümü noktala artık.

Ödlek diyemezler bize

Elimizin erdiğince yaşadık.

(İsmet Özel)

Özellikle son mısra. Yaşamak istediğimiz tüm ütopylar gerçekleşirse yıllar sonra bir gün, mutlu ve huzurlu bir hayatın ardından (veya tam zıttı, asla mutlu olamadan ve asla huzura kavuşamadan(hoş, bunların hepsi hayat’a ve olanlara nasıl baktığımızla alâkalı)) şu son mısrayı kullanabilecek miyiz?

Velevki kullandık, yaşam sevdası bu kadar önemsiz mi? insan refleksleri daha önce hiç ölüm tehlikesi yaşamadan bile olası bir zarar alma durumunda bu zararı engellemek üzerine hareket ediyor. bu durum kafamı karıştırdı, bir sigara yaktım. İçtiğim sigara da beni her nefeste öldürüyordu, fakat geçen her saniye de öldürüyordur, attığım her adım, ağızımdan çıkan her kelime....

Velevki kullanamadık, yaşam doyumsuzluk mu? Asla oh be, sonunda hayatta istediğim her şeye eriştim temelinde bir tümce kuramayacak mıyız? Bu kafamı karıştıran durumlardan birtanesi daha.

Kafam karışık, acıkmıştım. Kalkıp sigara içtim ve doydum. Keşke bilgiye olan açlığımda bu kadar basit olsaydı, hayat düşündüğümüz kadar basit değil. Tekrar uyudum. Ağladım, ağlayabildim.

Esriktim ve başaramamaktan çok korkuyordum

Gözümü güneşle açtım, elimi güneşe doğrulttum. Etrafıma baktığımda koşuşturmaca olduğunu farkettim. Bulunduğum gemideki herkes bir sağa bir sola koşturuyordu, elimde şarap şişem esrik bir şekilde olan biteni kavramaya çalışıyordum. Fikirlerim kadar büyük ve bir o kadarda öngörülemez bir lodos vardı ve gemi bir sağa bir sola hareket ediyordu, asla bir yöne sabit hareket edemiyordu, hayatım gibi karışık olan yelkenin halatlarını çözerken mürettebat ağzına gelen küfürü savuruyordu. Sakin kalamıyordu.

Akşamlar ağlatıyor! Ağladım, çok ağladım!

Ay ışığı insafsız, güneşim acımasız:

Buruk aşklar uğruna uyuşuk, esrik kaldım,

N'olur bu gemi batsın! Beni de alsın deniz!

(Arthur Rimbaud)

Bu durumda sakın kalmanın yapılması gereken en önemli şey olduğun farkındaydım ama ben hariç kimse sakın değildi. Kalktım ve yelkenlerle ilgilenen yaşam dostumun yanına gittim ve onlara sakın olmaları gerektiğini söyledim. Söylerken bende heyecanına kapıldım ve bağırıp çağırmaya başladım "Sakin olun laan!", "Sakin Olsanıza!". Kaptırdım, geminin hareketine kaptırdım kendimi. Bir anda durdum ve herseyini güzel olmasını umut ettim, sakın ve güzel. Olmadı. Böyle giderse olmayacaktı. Önümde iki yol gözüküyordu, bağırıp çağıracaktım ve ölecektim. Sakin kalıp huzur içinde ölecektim. Kalktım ve elime aldığım ilk kalın tahtayla yelkenlerle ilgilenen dostumun sırtına vurdum.Bayıldı. Kontrolü ele aldım fakat kaldıracabilecek miydim bu yükü? nasıl yapmam gerektiğini biliyor muydum? öğrenebilecek miydim? Daha basit yollar vardı, bana ölümü getiriyordu. Bu yolu seçtim ama başaramamaktan çok korkuyordum.

(ortalama 15 gün sonra)

(bahsi geçen yükü kaldırmakla bitmiyormuş, kontrolü ele aldım, hem korsan gemilerle hemde fırtınayla savaşıyorum)

(ortalama 20 gün sonra)

(keşke başkası gelip beni öldürse ve kontrolü o ele geçirseymiş)

Bir süredir kendime dışardan bakıp düşünmüyorum. Üzgünlüğümün fazla olması sebebiyle kafamı yoğun tutmak için fazla çalışıyorum, uykusuz kalıyorum. Sonrasında yorgun düşüp uyuyorum. Kafamın içerisinde cevapsız tonlarca soru var ama gidip çok alakasız noktalara takılıyorum. Savunma mekanizmam bu demekki benimde. Son zamanlarda beni çok rahatsız eden durumlardan bir tanesini yolda yürürken fark ettim. Her gün geçtiğim sokaklardan, her gün yürüdüğüm yollardan yürürken farkettim. Demekki böyle şeylerin zamanı varmış, her zaman bakıyoruz ama her şey uygun olursa görüyoruz.Vakit bu günmüş demekki.

Uzun binalara bakıyorum, ilk 4-5 kat'ın herhangi bir balkonunda/camında mutlaka çiçek var. Bina yükseldikçe çiçekler azalıyor. fakat bina yükseldikçe bina daha güzel güneş görüyor. Bu demekki çiçek sevmek/bitki yetiştirmekten hoşlanmak diye bişey çok az. Her şey gösteriş..

Her gün kendi canımı sıkacak sorunlar arıyorum, diğer problemlerimin bendeki etkisini atmak için(aslında kaçmak için ama kendime bunu söyleyemiyorum) Uyandığımda okuduğum kitapta idealar felsefesi hakkında bir kaç satır gördüm. Üniversitede edebiyat bölümünde çıkan soruları merak ettim ve asla Üniversite okuyamayacağımı farkettim. Filozof paparaziliği yaptırıyorlar bildiğin. Örnek vermek gerekirse;

“İdealar felsefesini savunan kimdir?”

Cevap - Platon

bu konu bu kadar değil, olmamalı. Herkesin idealar felsefesi ile alâkalı bir fikri olmalı bence.

İdealar felsefesi her şeyden iki adet olduğunu ortaya koyar. Bir tanesi insanın gördüğü ve kavrayabildiğı kusurlu madde, diğeri ise idealar evreninde bulunan kusursuz madde. Şahsi düşüncem bu ideaları farklı bir evrene, dünyaya, düzleme taşımanın manası bulunmamaktadır. Çünkü her şey özünü kendi içinde saklar. Mesela ayakkabı bir tözden üretilmiştir, belli bir amaçla oluşturulmuş ve kullanılmaya başlamıştır. Ardından şekli, işlevi, boyutu, kalitesi değişse bile ayakkabı, ortaya çıkış sebebini kendi özünde korur. Eğer tahta bir ayakkabı ise o tahtada ta ağaçlık özünü kendi içerisinde bulundurur. Ayrıca sadece somut değil, soyut kavramlarda bence kendi içerisinde bu idea(özü)'yı korur, ama bu başka bir gün düşüneceğim bir konu.

Bütün gün moralimi bozacak şeyi buldum diye sevindim.

Asosyal Sosyalist kelimesi kadar anlamından kaçan bir yürüyüş yapıyorum. Yürüyorum ama nereye kime ne için yürüdüğümü bilmiyorum. O sırada yol kenarına gözüm takılıyor, bir durağın yanında küçük bir kalabalık. kafası kanıyan ve yerde yatan bir kadın, belli ki düşmüş. Orada olanların bir kısmı panik içerisinde kadının yardımına koşuyor bir kısmı 112'yi arıyor. 10 Dakika geçti, insanlar kalabalıklaşarak bekliyor. Birisi trafikten bir arabayı durdurup yardım istedi içerdeki şoförden.

Biraz ilerideki karakoldan bir polis geldi ve durumu sordu, özet geçtiler. 112'yi arayıp aramadıklarını sordu. Aradık, açan olmadı dedi vatandaş. Nasıl yani? dedi polis, "Arıyoruz, müzik çalıyor açan yok" diyor başka bir vatandaş.

Polis abimiz, "Açarlar, Olmaz öyle şey" diyor arabanın arkasından. Ardından ağzımdan şu cümleler dökülüyor. Hey canına yandığının devleti, çok şükür. Çok şükür ki ölecek olan vatandaşlarına dahi müzik dinletecek kadar sanatsever bir devletimiz ve onun T.C sağlık bakanlığı acil yardım hattı var.

-Son 3 haftadır her gece ağlıyorum. Bu beni mutlu ediyor.

-Yaklaşık 3 ay geçti

Asıl deli ben değilim

Hayatımdaki toplum olgusuna, para, emek ve sefalet kelimelerine mâna olarak oldukça fazla yakın olarak geçirdiğim takribi 3 ay oldukça basit geçti. Para olayına çok fena takık durumdayım şu sıralar. Yanlış anlaşılmasın, olmasına veya olmamasına değil. Genel olarak para olgusuna.

Hayatta her şeyi satın alabileceğin bir olgu. Kaybedilen zaman hariç tabii.Hoş, paran olursa zaman kaybetmezsin. Zaten Geçmişimize dönüp baktığımızda “kaybedilen zaman” bizim için ya mutlu olma çabamız yada para kazanma çabamız içindi. Dönüp bakalım tekrar, tekrar, tekrar,tekrar....

Nerede yanlış yapıyoruz? gel sevgili dostum çikalım kapımızın önüne. Bakalım etrafımıza, esnaflara, gidelim yanlarına soralım, paran var mı?- Mutlu musun?

Alacağımız cevaplardan sonra en yakın hastaneye gitmemiz oldukça gerekli olur.

Öğrendiklerimin temelinde hata yaparsam bir dahakine hata yapmamam gerektiği yatıyor.

Para ve mutlu olma çabasını bu durumda ayrı ayrı bakmak gerek, ileride. Önce ikisininde elde etmem gerekiyor.Ki nerde yanlış yaptığımı bilebileyim.

Hızlı hızlı çıktım evimden, koşa koşa. yaşadığım apartmanın zemin katına vardığımda asansördeki aynayla göz göze geldim.

Zaman durdu, hayat durdu, yaşam durdu, dünya durdu.

kendimden bahsetmedim hiç, genel itibariyle sarı, renkli gözlü, orta boylu, kısa saçlı, bakışları hep kafasında kötü bir şey düşünüyormuş gibi olan yaşı küçük ama yaşadıkları büyük (en azından böyle düşünen) bir mâhlukum.

Problemler arttıkça her geçen saniye daha çok düşünmeyi bırakmışım. Son olarak o kendimi egoist bi şekilde üstün gördüğüm, hatta yer yer hakaret ettiğim o insanlarla aynı pozisyona gelmişim. Hayat-ı içtimaiye’nin en dip noktasında tıkanmışım ve yaşamak, sadece zaman harcamak olduğu için zerre kadar bir zevk ve huzur veriyor ve bunun azıcık daha fazlası için bütün hayatımızı ortaya koyuyoruz.

Bu sistem rastgelemi kuruldu yoksa her şey planlanarak mı yapıldı bilmiyorum. Planlanarak yapıldıysa tebriklerim planlayanlarda. Neredeyse kusursuz.

3 ay önceki hâlime dönmenin yoğunluğuyla çıktım asansörden, işime gittim.

İş yerinde iş yapmadım, yapamadım. Yaptığım meslek yeni dünyanın tanrılığı. Yazılımcıyım ben. Dünyalar kuruyor, oradaki hataları düzeltiyoruz. Kendi küçük dünyalarımın tanrıları olmak gerçek dünyanın tanrısı olamadığımı bana farkettiler sinirlendiriyor. Bunun bir sebebi var, Hırs yaptım.

Okumayı, örnek almayı, ara ara bir şeyler karalarken gizli gizli laf atmayı, alıntı yapmayı sevdiğim insanlar var. K*imine göre bunlar 3 kişi (bence 2).V*asıflarını, hayatlarını yaşamlarını bilmiyorum. L*ayıkıyla yaptıkları işi yerine getirdiklerini biliyorum sadece. Cümlelerle dans edip bazı gizli şeyler koyduklarına bile şahit oldum. Fakat bunu benimde yarı tanrısı olduğum bir evrende yapıyorlar, internette.

Arıyorum, bulamıyorum. Yaptığım hırs işime, hayatıma engel oluyor. Adeta egom zedeleniyor ve yapacak hiçbir şeyim yok. Bir noktaya kadar geldim. Dahada ilerleyemiyorum. En başından beri bu bir yardım çağrısıydı sanırım. Eğer siz bunu okuyorsanız sizden bahsettiğimi biliyorsunuzdur. Bazı cümlelerde yaptığım göndermeleri anlamışsınızdır.

Sizi seviyorum, Size güveniyorum.

(Ramazan geldi)

Zor olarak nitelendirilebilecek bir aile yapısından gelmekteyim. Bir taraftan eroin bağımlılığı var ailemde diğer taraftan dindarlık.İkiside aşırıya kaçır dercede. Her ramazan aklıma gelen şeyler var. Henüz körpecik bir çocukken ben, her ramazan annem beni teravih namazına gönderirdi. Babam evde kafayı bulmuşken. Asla eve nasıl döndüğümü hatırlamazdım. Teravih namazında illâki bir secdede uyuya kalırdım, beni mesut abi taşırmış. Mesut abi kimdir nedir hatırlamıyorum, arka mahallemizde oturan delikanlı bi çocuk. Tam hatırlamaya başlayacağım yaşlarda gittiler. Bende teravih namazlarına gitmekten ziyade kaçmayı tercih edecek yaşa gelmişim.

Annemde tanımazmış mesut abiyi babamda (hoş hatırlayacak kafaya sahip değildi). Mesut abiyi çok seviyorum. Ama tanımıyorum.

Ama çok seviyorum.

Ama tanımıyorum.

Ama çok seviyorum.

Ama tanımıyorum.

Ama çok seviyorum.

Ama tanımıyorum.

Ama çok seviyorum.

Ama tanımıyorum.

Ama çok seviyorum.

Sizide öyle. Buna ulaşmanızı sağlayacak cesareti bulduysam, sizde okuma cesaretinde bulundusanız, sizide öyle. Tanımıyorum ama çok seviyorum.

Burada tanıma olayı giriyor. Tanımak gerçekten tam olarak nedir? Bir insanı tanıyabilir misiniz? Sanmıyorum. VeleVKi ezberledik her şeyini ve öğrendik(bu ikisinin aynı şey olmadığını MEB'e anlatamıyoruz.). Atacağı adımı, vereceği tepkiyi biliyoruz. Bu tanımak değildir çünkü insan her an gelişmeye ve değişmeye açık olan bir varlıktır. Maalesef. Kafamın içindeki bir ton parazit bundan dolayı.Nasıl tanıyacağım birisini? kayboluyorum.

Kafamın içindeki düşünceler karmakarışık olmaya devam ederken hayat bir yandan akıp gidiyor. Hayatımda bana zarar veren insanlar, iyiliğimi yanlış bir şekilde düşünen insanlar var. Bazen susuyorum, bir nesneye odaklanıyorum belki saatlerce bakıyorum, kendi kendime konuşuyorum ve buna insanlar şahit oluyor. Saçma bir şekilde herkes bana aklını kaybetmiş gözüyle bakıyor. Tek bir kelime var, bunların hepsini normalleştiren. Telefon. Saatlerce telefona baksam kimse bana deli demez, saatlerce ses atsam kimse kendi kendine konuşuyorsun demez....

Asıl deli ben değilim.

Her şey mümkün

Hiçbir şey gerçek değil. Her şeye izin vardır.

Ŗu sıralar korkularımın engel olduğu küçük ve eğlenceli Ŗeyler yapmayı baŖarabiliyorum. Bunları okuyorsanız baŖarmıŖım demektir. İlk Ŗiirlerimi yazdım mesela. Hepsini okurken midem bulanıyor. Olmadı diyorum kendime, sanırım beceremedim diyorum.

Sessiz

birinci hatve : Yağmurların dalgaları

karamsar bulutların yağmurları

sularının barajlarındaki dalgınlığı

ben okyanuslardan uçuyorum

ah bir çatık kaşının algısı

hey bin atlının kılınıcı

sana yuva buluyorum

toplu tüfekli, kağıttan yapılan yük gemileri

gece yaşadın, gördün o eşkiyaları

çaldılar senden; seni

haksızlığı gördün, dalgaların içindeki

o sessiz ölenleri

benki sessiz ölemem

birakırım bileklerimde hayatımın izini

benki sensiz ölemem

birakırım beyninde adaletsizliğin itini

senki her gece ağlamadın
bin atlının kılıncıyla kuşandın
savaşın banaydı ey ışık yıldızı
Sen hiç benimle beraber Ağlamadın

Ve şimdi ben her gece ağlamaklıyım
Kırdım hayatımın zincirini
eğitemedim adaletin itini
Bir komünist çığlığı
Bir tayfa patırtısı*

Bizler farklı ışıklara aldanıyoruz
Fakat aynı gemideyiz
Sizlerin ışıkları benim ışık yıldızlarım
Güneşin ötesinde, bir dolunayım

ikinci hatve : Dalgaların yağmurları

Biziz, çalınan baharların sahibi
Sizdiniz o hırsızların kini
Ah o hırsızların güzelliğı
Biziz hırsızların içerisindeki
devlet kini

Senin çaldığın ilk yağmurda dalgalanacağım
Fakat ne olursa olsun ben her gece ağlamaklıyım

bu yağmurlar, neden bu kadar karamsar?
sessizliğin içinden doğan karanlıktalar
dalga olmak için önce yağmur olmalı
bir can havliyle yaşamaya çalışmalı

Dumanlar tüten evler her sabah selamlaşır
Samimiyetin gölgesinde ağlaşır
Işık, güneş, sevgi ve gölge
Bu meleke ve bu dalga ne kadarda
yakışır

Dalgalar benliğim yağmurlar ise demin

Üçüncü hatve: Hırsızların yağmurları

Çaldılar sizden, beni
En güzel hırsızlıktı bu
Hiç bir hırsızlık güzel olur mu?
Bir dağ çiçeği gibi, sevgi dolu

Ben yağdım geceleri, dumanlar tüten evlere

Bu çağdın sen, çağlar boyu çalkalanan ırmaklar
yağdım ve kayıp düşenler oldu yerlere
vesile oldum, ilk kez baktılar gökyüzüne

Hırsızların aksi idda edilemez yağmurları
seninle beraber ağladı

ve ben yine her gece ağladım.

Hey hey, şimdi herkes gözümün içine bakmalı
ve ağlamalı gördüklerine
Gözlerim bir aynadır
Gösterir o duman tüten ve değeri bilinmeyen
aşkları kendine

Dün bugün ve yarının ötesindeki zaman
Dökülür birkaç dize ağzından
okurum ağzını duyamam şehrin gürültüsünden
ben varım yada yokluğun varlığında

Evrenlerde dolaştım devrimler gördüm
devrildim
Sevenlerle dolaştım sevişenler gördüm
sevdim

Dördüncü hatve: Yağmurların hırsızları

Çaldılar benden, sizi

En kötü hırsızlıktı bu

Tüm hırsızlıklar kötüdür

Bir ejderha gibi, ateş dolu

Ejderhalar gerçek değildir,yalandır

tıpkı hayatım gibi

Büyüme denmiş şu şaklabanlığa

ben beceremiyorum bu işi

Lojman grisi, macun çekilmiş

Camın kenarlarını

“Tırnaklamak hâla kaybolmamış

Tırnaklarımın ucundan”

Kan çanağı yeşil gözlerimin içinde

Ateş kırmızısı aşklar var

Okyanus mavisi sonsuzluğumun içinde

Aşk ateşi kadar soğuk gözyaşları var

Yağmurlar çok mağmumlar

Aslında burada şiirlerime yer vermeyi düşünmüyordum ama vereceğim. Zira burada bana yapma/yapamazsın diyen kimse yok.

Üzülüyorum, takım elbiseli adamların kendilerine para kazandırmak için kurduğu ideolojilere inanıp, hayatını bunlara adayan insanlar var. Hatta bu uğurda ölen insanlar var. Saygı duyuyorum ve çok üzülüyorum. O ideolojiye doğmuş veya onlara aşılarmış o temiz çocukların hayatını adeta zindâna çeviriyor. Üzülüyorum.

Âh ütopyamdaki o mükemmel dünyada siyasete ve ideolojiye yer yok, susuyorum o yüzden.

Yıllar önce lise sabahlarına uyanırken hayat ne kadarda zordu. Her zamanın kendine has bir zorluğu var bence.Hatta Allah bizi üzmeye çalışıyor. Anlatmak istediğim çok şey var ama ifade edemiyorum.

İnternet bağımlılığım olmasaydı anannemin evinde, köyde yaşamak isterdim. Bu cümleyle çıktım evden, teknolojiyi çok az tatmış olan köyümüze gittim.

Orada mağaralar var her girdiğimde kulağıma Hira diye fısıldayan ifritler var.

Orada ağaçlar var her dokunduğumda pes etme diyen yapraklar var.Köyümün girişinde bir kahvehane var, orada sigaranın yanında çay veya çayın yanında sigara içen ağabeyler var.

Kahvehanenin önünden geçerken verdiğim selamla bana merakla bakan gözler var. Her gözün arkasında hiç kötü düşünmeyen temiz bilinçaltıları var. Biraz daha ilerde Arif Nihat Asya'nın anıtı var ve ona karşı duyulan saygının kokusu. Etrafında bir camii var ve caminin bahçesinde yatan dedem.

Dedemin ismini taşıyorum, ben doğduğum sene vefat etmiş dedem. Dünyaya getirdiğim zararların silsilesi o dönemde başlamış.Caminin birazdaha ilerisinden ilk sol ve onunda ilerisinden ikinci soldan girdiğinizde sağınızda anannemin evi kalmakta.

Mutlu olmak için bize neyi muhtaç bıraktıklarını gördükçe üzülüp ağlamaktayım. Anannemin nur yüzünden hep gülümseme fişkirir.

Anannemin toprağa değmiş o güzel elleriyle hazırladığı yemekleri yedim, o güzel domatesleri kokladım. Ardından köyün deresine doğru yürümeye başladım.

Buradaki dere eskiden gerçekten çok yüksekti, balıklar tutulur sesiyle huzur bulunurdu. Rahatça çöpler atılırdı. Ancak bir gün sel oldu, dere çok yükseldi ve o gün çok alçaldı. Artık ayak bileğini geçmez eskiden yüzülen derenin yüksekliği. Bu neden oldu?

Çünkü biz ona zarar verdik, ona acı çektirdik. Oda öfkesini, isterse ne yapabileceğini gösterdi ama çözümünü geçip gitmekte buldu.

Burada size “işte hayat böyledir değerli dostlarım” edebiyatı yapmayacağım, sadece anladıysanız bu gece biraz daha az ağlayacağım.

Ayaklarımı sokmalıyım dedim buz gibi sulara. İlk parmağımı değdirdiğim an öyle bir ferahlık geldi ki, bir yandan kuş civıltıları, ailesi ile vakit geçiren insanlar, ben ve ayağım. Herkes çok mutluydu.Ayağımın tamamını soktum vicdanım kadar kaygan sulara.Sonra diğer ayağımı soktum suyun içine. Bir anda kuşlar sustu, hava karardı. Of dedim kendime of yine oluyor.İsyan ettim. Ama hayatımdaki amaç O’nun yaşattıklarına isyan etmemekti. Vicdanım artık o kadarda kaygan değildi.Hava kararırken sular yükseldi, yağmur bulutlarının arasında güzel bir güneş vardı. Sular o kadar yükselmiştiki bir anda. görüp görebildiğim tek şey ufukta bir gemi ve yelkenlerle ilgilenen görevliye vurup bayıltan biriydi. Oldukça korkutucuydu. Sular bir dağ kadar yüksek ve ben hâla sadece ayağımı sokmuş bir şekilde durabiliyordum. Fakat suyun soğukluğu beni öldürmeye yetiyordu. O an anladım her şeyi. Ardından ıslanmaya başladım ama suya girmeden, nasıl olabilir bu derken o güzel toprak kokusuyla uyandım. Anannemin bahçesinde güzel yağan yağmurların çıkarttığı o güzel kokuyu aldığım an uyanmıştım.

Yağmurlar çok mağmumlar.

Denizlerin büyüklüğünün nerde olduğuna göre değişebileceği beni mutlu ediyor. Denizin tam ortasında bir gemi dalgalar ile savaşırken aynı denizin kıyısında bir çocuk kelebek kadar narin kağıttan gemisini yüzdürebiliyor. Savaştığımız kişi ve kurumlarda böyle. Böyle olmalılar.

Ân

Ey gözümdeki kan
göğsümden çıkan duman
ağlayacak bir adam
ağzından fırlayan tükürüklerin
mantığını farkına vardığı an

kitaplar yazılacak adına
ağladığında ıslanacak sayfalar
ifritler bağırarak bana
duymak zorunda kalacağım
kulaklığımın içindeki
o susturucu silahın ateşlendiği an

tırnaklarım avuç içlerime batar
o yazıklar bire bin katar
o anlar bana ben katar
ve bu gece biter
sen kalırsın
dünya
durur

Agâh

Anannem eskiye dair bir şeyler hatırlamakta her yaşlı insan kadar zorlanıyor. Fakat hatırladığı zaman ortalama tarihi ve zamanı, insanları vs her şeyi hatırlayabiliyor. Biz öyle değiliz. Bizim neslimiz geçen sene olan bir şeyi hatırlamakta gerçekten çok zorlanabiliyor.

Bunun özel bir sebebi olduğuna inanıyorum.

Öncelikle yaşamaya zorunlu bırakıldığımızın hayatın içeriklerinin çok fazla fakat değerinin hiç olmaması. Yolda yürürken duyduğumuz, gördüğümüz reklamların, gereksiz bilgilendirmelerin haddi hesabı yok. “ŞOK KAMPANYA”, “BELEDİYEMİZ ŞUNU ŞU KADAR YAPTI”....

Sonrasında yaşamın hızının arttırılması. Bir güne sığmaması gereken bilgiler edindiğimiz gibi bir güne sığmaması gereken şeyler yaşıyoruz. Teknolojinin temeline hayatı kolaylaştırmak var. Hızlı telefonlar, hızlı çorbalar (ki en çok hızlı çorbaya ayar oluyorum), hızlı aşklar, hızlı kavgalar, hızlı düşünenler ve hızlı her şey.

Eskiden gün başına gidebileceğin yerler, yapabileceğin etkinlikler görebileceğin insanların sınırı vardı. Şu anda kafamızı doldurmak zorundayız. Gerçekten denedim, yazılar görmemeye reklamlar duymamaya gereksiz bilgiler edinmemeye çalıştım. Hayattan soyutlansan bir şekilde denk geliyorsun. Sistem o kadar aşık olunası ki. Tahmin edemezsiniz.

Taşralardan şehirlere yapılan yollardan geçerken hep şehirleri düşünürüm. Hadi hep beraber büyük kâşanelerde bacak bacak üstüne atmış, para sayma makinalarının sayılarını bilmeyen sistem âşığı “Şanslı” insanları düşünelim. Yediği hakları düşünmeyen insanları. Dert bize öç diye haykırmak istiyorum. Bu “Zengin” Arkadaşa bir isim takalım. İroni olsun. Haktan diyelim.

Haktan her sabah uyandığında gün içerisinde ne yapacaklarını düşünüyor. Kendisi için hazırlanmış harika kahvaltı masasına oturacak. Masanın altındaki “İsraf” yazısını okumayacak bile. Haktan birazdan 3 farklı koridordan geçip evin garajına geçecek. Türkiye’de 12 tane olan arabasına binecek. Sokağa çıktığında etrafındaki hayat koşuşturmacasını görmeyecek. Hatta diğer arabaların

neden bu kadar yavaş olduğunu düşünüp sinirlenecek. Anlamsız bir sinir olacak ve o lanet herif bunu asla anlamayacak.

Haktan bey iş yerinde çok saygı gören bir arkadaş. Öyle olduğunu zannediyor. Bu cümleleri yazarken anannemin kuş cıvıltısı dolu bahçesinde yanıma bir genç geldi. Selam verdi, aldım fakat tanımadığımdan dolayı rahatsız olmuştum, bir anda hayatıma girdi ve acilen ya kovmalıydım yada tanımalıydım. Nasılsın dedim, nasıl gidiyor? -İyi be ağbi dedi. Önceleri çok konuşası yoktu. Nereden bilebilirdimki bana dönüm noktaları yaşatacağını?

Anannem çıkageldi ardından, bahçeye neler yapılacağını anlattı Agâh'a. Agâh büyük bir huzur ile dinledi. Gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. Tamamdır teyze dedi. İşlerini çabucak halledip yanıma oturdu. İnsanlara sormayı çok sevdiğim ve asla doğru düzgün bir cevap alamadığım bir soruyu sordum ona. Birlikte olduğun hakikat nedir?

Kulaklığım herhalde dedi, organım oldu. Gülerek söyledi bunu ve bir anda ciddileşti.

Birlikte olduğum hakikat pes etmemek sanırım dedi, ama bu çok zor ve artık bayılmak üzereyim. Yaşam kaynaklarım, başıma gelenler baydı artık dedi. Onaylarcasına kafamı salladım ve biraz onu bekledim. Düşünmesini, hayal kurmasını bekledim. Ardından devam etti.

“Yükümü çeksin katırlarım, birkaç sene yükümü çeksin

Pişsin aşım, dönsün değirmen, tutunabilsin,

Hayat deyip hayat verdiklerim önünü görsün

Üstünü örtsün sevdiğinin, gönlünü etsin

Yönünü bulsun, önünü görsün, hatta bugünü bilsin

Beni her hatırladığında bir köpeğin yüzünü sevsin

Bu kadar ağır yükün altındayken yükümü çeksin katırlarım

Çünkü ne olursa olsun üzüleceksin."

Bana ortaokulunu anlattı, ailesini anlattı, lisesini anlattı. Hepsi fazlasıyla ilgimi çekiyordu. Zor bir aile yapısından geliyordu. Etrafımdaki çoğu insanda zor bir aile yapısından gelmekteydi. Tabiki kıyaslanamaz hiç bir dert. Ama önemli olan ayrıntı derdini dinlemeseydi. Bu çok güzel bir şey. Etrafımdaki insanlar sorunun farkında bile değil çözüm arasın. Halı altına gam süpüren insanlardan değildi o. Onun derdi öçtü. Ona bu dertlerin çok güzel şeyler olduğunu söyledim. İnancını

bilmiyordum ve hiç konuşanımda yoktu. Sadece ona söylemek istediğim cümleleri bir türlü birleştirememiştim.

Agâh, sorunlarımız çok güzel, çünkü biz çok güzeliz. Belaya hazır olmamız gerek. Haktan bey gibi insanlar otokontrol olarak kendine dert çıkarırlar biliyor musun? Düşünsene hiç bir sorun yok her şey dört dörtlük. Böyle yaşanmaz. Demiyorumki problemlerden zevk alalım, bu suç. Çözmek için elimizden gelen her şeyi yapalım. Bilmemiz gereken tek şey yenisinin geleceğidir. Seni mutlu edecek olan şeyi bilmiyor olduğunu düşünebilirsin. Yapman gereken tek şey kutsal elmaslarını korumak, onlara zarar gelmemesini sağlamak. Ki burada en önemlisi senin için kutsal elmaslar nedir ve/veya kimdir. Annendir, hayalindir, seçtiğin insanlardır. Onları kurtarmak adına çalış. Bak cümlelerim çok farklı yerlere çekilebiliyor o yüzden hep ayrıntıya girmeye çalışıyorum. Kurtarmaktan kastım yüzlerinin gülmeleri. Onları bataktan asla çıkarma, sadece onlara bataktan çıkmaları gerektiğini söyle ve anlat. Eğer senin büyüne kapılırlarsa (Ki Agâh gerçekten büyülü birisisin) zamanı olmayan yerlerde zamanı olmayan şeyler yapabilirler. Aklımızın almadığı ve düşünemediğimiz çok şey var. Mutsuz olmak için sebep yok. Sadece hayat koşuşturmacasında bazen yürümemiz gerekiyor. Bakma sen, taşra yollarında koşarsak düşeriz. Yavaşladık diye üzülmememiz gerekiyor.

Velhasıl Agâh, sen kaçmakta çözüm bulma, bak ben buralara kaçtım bir günahın ve bir günaydının içerisindeyim. Sen büyülüsün ve büyünü kullan. Temizliğini, saflığını kullan.

Âgah beyler ve Haktan beyler size söyleyeceklerim her zaman aynı. Ama olay gittikçe en sıkıcı düşmanım kişisel gelişimcilere doğru gidiyor. bu yüzden tam olarak burada susuyorum.

(Yaklaşık 15 gün geçti)

Dağlarıma karlar yağmıyor benim. Karlarıma dağlar yağmakta her gece.

Eflâtun

Eflatun rengine sütünlar eşliğinde

Biz yaşama meftun olanlar

Kaybolduk

Yaşamın attığı pençeyle

Dostlarımdır renkleri tanıyanlar

Eflatunu, yeşili, maviyi, arşı, arzı

Tanımakla bilmek aynı şey midir

Öğreneceğiz bunu, aldığımız darbeyle

Taş, taşa çarpınca çıkan çınlama

seni bana hatırlatır hep

Tanrım sen en tiz seslerdesin

Seni dinlerim taşların kavuşmasında

Pençelerin altındaki o eflatun renk

Bin çelenk çiçek, bir kapalı kepenk

Aynıdır hepsi

Senin isminin haykırışı en güzel

Ahenk

Şimdi ben bir çemberden geçiyorum

Geçtikçe daralan

Daraldıkça sarılan

Sarıldıkça Sıkıştıran

Sıkıştırdıkça

Ağlatan

Ve şimdi ben her gece ağlıyorum

Artık sen külah hesabı çekirdek kadar masumsun

ama sen hiçbir hesapta yoksun

Eflatun renginde efsunlu rüyalar görüyorum

Ve şimdi ben her gece ağlıyorum

Damlayan göz yaşı olmak zorunda mı?

(34 gün sonra)

Ya bende bu bir hastalıktı yada kaçış yolu. Zira artık yazma isteği hissetmiyorum kendimde.

Tekrar gelene kadar Hoşçakal özgüvenimin temsili.

Hoşçakal sevgili sevgilim.

Hoşçakal genc-i nihanım.

Hoşçakal günahım.

Hoşçakal günaydınım.

Hoşçakal hoşum.

Astım ilacını hazırla, uzaya çıkıyoruz.

Ve eminim Ademin yediği elma çok lezizdi.

Ve eminim Ademin yediği elma çok lezizdi.

Ve eminim Ademin yediği elma çok lezizdi.

Ve eminim Ademin yediği elma çok lezizdi.

(105 gün sonra)

İşe yarayamayan adam tüm gece pencereden baktı.

İşe yarayamayan adam tüm gece işe yaramayan sokak lambasını izledi.

İşe yarayamayan adam işe yaraması umuduyla evden çıkıp, dumanlı nefeslerle işe yaramayan sokak lambasının altından geçti.

İşe yarayamayan adam sokak lambasının işine yaradı.

İşe yarayamayan adam sokak lambasını işe yarar yaptı.

İşe yarayamayan adam artık yaramayan adam.

Ve sabah sönünce ışıklar, işe yaramayan adam yine işe yarayamıyor, yine ölüyor, yine ölümleniyor.

Birilerinin işe yaramasını sağlarsak sadece işe yaramayanlardan oluruz.

Ancak kendi işimize yaramaya çalışırsak kendimizi işe yarayanlardan yapabiliriz.

Veyâhut kendimize işe yarayamayan birisini bulup, sokak lambası gibi ışığımızdan faydalandırabiliriz.

Zira ışığın zarurietü kalkınca

sabah olunca kandillerin sönmesi gibi

işe yarayamayız.

(34 gün geçti)

Vay be, duyguluyum şu anda. İçimdeki meleklerin ve şeytanların olduğu dünyayı bir yere kustumamın birinci senesi. Nice senelere değerli okur, değerli dost. Nice senelere.